

Skub III

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 3 • AUGUST 2015

*Læs inde i bladet:
Nyt fra den ukrainske venstrefløj side 4
Klimadebat side 14 og 22*

Indholdsfortegnelse

Ukraine side 4
Nordisk Kommunistisk Sommerlejr 2015 side 9
Fredskampen side 10
Solidaritet side 12
Fra kommunisternes sangskat side 13
Klimadebat side 14
Debat side 18
For fred, frihed og socialt fremskridt side 20
En af de unge døde side 21
Bøger side 22
Det sker side 23

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub |||

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partibutik, Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag	kl. 13-16 Ejnar Olgenkjær
Fredag	kl. 13-16 Per Feldballe Eriksen
Lørdag	kl. 11-14 Terkild Marker

Telefon: 33 91 66 44

Skub nr. 3 august 2015

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 29. oktober 2015

Bladfonden

April 2015

Birthe Hansen, Skovlunde,	kr.	100
Henning Jakobsen, København S,	kr.	100
Klaus Haase, Kalundborg,	kr.	100
Anders Kristensen, København K,	kr.	100
DL 10/3 Birgit Poulsen, Kastrup,	kr.	100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Jens Fransen, Slagelse,	kr.	150
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	100
Ditlev Petersen, Termestrup,	kr.	300

I alt kr. 1.250

Maj 2015

Agnes Ruben, København N,	kr.	100
Finn Hermann, København N,	kr.	100
Anders Kristensen, København K,	kr.	100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Niels Rosendal Jensen, Tikøb,	kr.	450

I alt kr. 950

Juni 2015

Lilli Swing, Frederiksberg (maj måned),	kr.	200
Lilli Swing, Frederiksberg (juni måned),	kr.	200
Gitte Thomsen, Nr.sundby (FU-møde 9/5),	kr.	543
Finn Hermann, København N,	kr.	100
Anders Kristensen, København K,	kr.	100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Jørgen Bruno Jensen, Frederiksberg C,	kr.	100
Jan Elis Olsen, København NV, kr.	100	
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr.	100

I alt kr. 1.643

April kvartal i alt

kr. 3.843

Juli 2015

Helle Lindgård, Højbjerg,	kr.	200
Agnes Ruben, København N,	kr.	100
Henning Jakobsen, København S,	kr.	100
Luca F.,	kr.	500
Anders Kristensen, København K,	kr.	100
Finn Hermann, København N,	kr.	100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Jens Fransen, Slagelse,	kr.	150

I alt kr. 1.450

Bidrag til DKP's bladfond kan indsættes på giro 5 00 27 53.

Forsidebilledet: Så dejligt kan der være på Jegindø, når vejret arter sig for at byde de røde velkomne. Flere billeder fra årets Nordiske Kommunistiske Sommerlejr inde i bladet. Foto: Ian Janne Matt

Udtalelse fra DKP's faglige Udvalg:

Kampen mod luftens gribbe

Den 1. juli faldt der dom i en af de vigtigste sager, som arbejdsretten nogensinde har behandlet. Dommen var klar. Serviceforbundet har ret til at konflikte for danske løn- og arbejdsforhold for Ryanair's ansatte med base i Danmark, og øvrige forbund har lov til at gå i sympatikonflikt. Der gælder ikke irske regler, og EU-domstolen skal heller ikke spørges først. Konflikten og sympatikonflikten blev varslet, og Ryanair nedlagde sine danske baser, men flyver dog stadig til og fra danske lufthavne, blot med udenlandske baser som udgangspunkt.

Dette forløb er en klar sejr for den danske model, hvor en høj organisationsprocent sikrer et fælles overenskomstmæssigt bundniveau, som man stadig i mange brancher har styrken til at fastholde. Det er ubetinget godt, men der er mange sprækker i lakken. For det første er der ikke mindst i byggeri, transport, rengøring, landbrug og gartneri store problemer med underbetalt, udenlandsk arbejdskraft. De varierende arbejdstider indenfor store dele af servicesektoren, herunder butiksområdet, hoteller og caféer, har også undergravet den faglige organisering og overenskomstdækningen hér.

Ikke desto mindre er det godt at flypersonale med base i Danmark sikres danske løn- og arbejdsforhold. Og det er rigtig godt at dansk fagbevægelse formår at agere løftestang for den internationale fagbevægelses kamp for anstændige løn- og arbejdsforhold mod internationale, kommercielle giganter som Ryanair – og det er endvidere et fantastisk godt eksempel på den gamle sandhed, at det vigtigste bidrag til den internationale solidaritet ydes igennem den lokale og nationale indsats i klassekampen. Det er her også udmærket, at bl.a. nogle kommuner har fravalgt at bruge Ryanair som luftfartsselskab. Det eksempel kan man kun opfordre andre til at følge. Skal vi jage bort de kapitalens *mange gribbe*, som *på vort blod sig mætter*, kræves der endnu mere fælles kamp for fælles mål i Danmark og internationalt. Ellers vinder luftens gribbe og alle de andre af kapitalens gribbe, der tjener deres penge på arbejderklassens blod, sved og tårer.

Styrk den danske model – organiser dig selv og dine kolleger

Bring fagbevægelsen tilbage i offensiven – deltag i det faglige arbejde, vær med til at stille krav og til at kæmpe for deres gennemførelse

Styrk den internationale solidaritet – boykot Ryanair

Danmarks Kommunistiske Parti holder sin

34. Kongres 19.-20. september 2015 i Århus

Dagsorden:

1. Åbning og konstituering.
2. Landsledelsens beretning, herunder forslag til resolutioner og udtalelser.
3. Indkomne forslag.
4. Økonomi, herunder regnskab, budget og fastsættelse af kontingent.
5. Valg af landsledelse og revisorer samt suppleanter.
6. Afslutning.

Kongressen holdes på Abildgaarden, Skovvangsvej, Århus N med start lørdag kl. 11 og forventet afslutning søndag kl. 16.

Forud for kongressen afholdes

landsledelsesmøde

lørdag-søndag den 22.-23. august 2015

på Frederikssundsvej 64, København NV. Mødet starter lørdag kl. 13 og slutter søndag eftermiddag. Søndag forberedes landsledelsens mundtlige beretning, kongresdokumenter og øvrige kongresbeslutninger. Adgang for alle medlemmer af DKP.

Forretningsudvalget

»... fordi samfundet ikke mere vil blive bedraget af disse politiske kræfter«

Nye antikommunistiske overgreb i Ukraine

Af Aksel V. Carlsen

Imens borgerkrigen ved fronten i Sydøst-Ukraine fortsætter, har de paramilitære styrker fra »Højre Sektor« i Kiev demonstreret mod præsident Porosjenko. De truer med »revolution«, hvis ikke Kiev fortsætter krigen til den bitre ende. I juli var de desuden involveret i ildkamp i Vestukraine omkring deling af smuglergoods ved grænsen til Polen og Ungarn.

Samtidig fortsætter brandpåsættelser af kommunistiske partikontorer samt overfald på individuelle kommunister. Ungkommunister er blevet tæsket af højreekstremister for opfordringer til fred i Sydøst-Ukraine. Formanden for Ukraines ungtkommunister, Mihail Kononovitj, blev beskyldt for at støtte oprørerne i Donbass og derfor bortvist fra sit ph.-d. studium ved universitet i byen Lutsk. Senest er Kononovitjs navn også dukket op på den berygtede web-side »Mirotvorets« (Peacemaker), der har en dødsliste over »landsforrædere«, med navne på anderledestænkende personer. Tidligere på året blev to kendte personer, hvis navne også havde stået på listen, dræbt. Det var oppositionspolitikeren Oleg Kalasjnikov samt Olejs Buzina, journalist og historiker, en af nutidens skarpeste debattører og kritikere af styret.

Kiev-styret – og de højreekstremistgrupper, der nu har kronede dage – har siden statskuppet i februar 2014 jagtet ukrainske venstrekræfter og oppisket en lynch-stemning.

Venstrefløjens største parti

Først opløste det højredominerede parlament i 2014 Ukraines Kommunistiske Partis parlamentsgruppe, som dermed mistede sine legitime udvalgsposter. Derefter vedtog parlamentet 9. april i år en antikommunistisk lovpakke (se faktaboks). Dels indeholdt den et forbud mod kommunistisk ideologi og symboler – herunder mod anvendelse af sovjetiske eller kommunistiske navne på byer og gader. Og dels sidestillede den ukrainske SS-veteraner og andre ukrainske nazi-håndlangere fra Anden Verdenskrig med sovjetukrainske krigsveteraner.

I maj underskrev præsident Porosjenko denne lov. Det gav anledning til, at Ukraines justitsminister Pavel Petrenko besluttede at forbyde tre kommunistiske partiers deltagelse i fremtidige lokalvalg, parlamentsvalg og præsidentvalg. Han henviste til, at disse partier angiveligt ikke lever op til den antikommunistiske lovpakke af 9. april 2015. Petrenko påpegede, at alle tre partiers navne, love og logo strider mod Loven af 9.april. Han fandt det nødvendigt at tilføje, at sagen »naturligvis vil gå rettens vej. Men i dag er det en historisk dag, fordi det ukrainske samfund ikke mere vil blive bedraget af disse politiske kræfter«.

Dette nye forbud rammer tre partier: Ukraines Kommunistiske Parti (KPU), Ukraines (fornye) Kommunistiske Parti samt Ukrainske Arbejderes og Bønders Kommunistiske Parti.

Venstremarch protesterer i Kherson. På transparenten: »Fred for alle Jordens folk« og på det lille skilt: »Nej til krig«. Foto: KPU

Kun det førstnævnte er med ca. 80.000 medlemmer landsdækkende med afdelinger i alle regioner.

Flere ukrainske jurister påpegede straks, at regeringen dermed har krænket både den ukrainske lov om politiske partier og selve forfatningen. Det gælder fx. forfatningens artikel 15, der fremhæver princippet om politisk og ideologisk mangfoldighed, samt artikel 36, der garanterer borgernes ret til at danne politiske partier for at varetage deres politiske og sociale interesser. I øvrigt siger forfatningens artikel 8, at forfatningens normer har højeste juridiske kraft. Imidlertid henviser ministeriets forbud udelukkende til den omtalte lov af 9. april.

Justitsministeriet indledte sidste år en retssag mod KPU for at få selve partiet forbudt. Efter lang tids tovtrækkeri blev sagen

Lovpakke nr. 2558 af 9. april 2015 omfatter bl.a.:

- Forbud mod propaganda for kommunisme og nazisme.
- Fordømmelse af »det kommunistiske regime i Ukraine«, der betegnes som »forbryderisk med ansvar for statsterror«. Til dette tilføjes, at det samme gælder »det national-socialistiske (nazistiske) regime« – underforstået: i Tyskland.
- En lov om at ære »deltagerne i kampen for Ukraines uafhængighed igennem hele det 20. århundrede«, blandt hvilke især fremhæves Ukraines Oprørshær.
- Indførelse af en ny national helligdag. Foruden at 9.maj fortsat markeres som »sejren over nazismen i Anden Verdenskrig«, tilføjes nu 8. maj som »Dagen for minde og forsoning mellem alle ofre i Anden Verdenskrig«.
- Lov om navneforandring for byer opkaldt efter fremtrædende personer fra sovjettiden.

indtil videre standset. Bevismaterialet kunne ikke godkendes af dommerne. De henviste til, at forfatningens artikel 37 nøje opremser mulige motiver til at forbyde politiske partier – og ingen af dem er relevante i forhold til KPU.

Eneste sted i landet, hvor KPU dog er forbudt, er i den vestukrainske region Ivano-Frankivsk, som er højreekstremisternes højborg. Her stemte 60 medlemmer af regionalrådet i april for et forbud, mens 53 medlemmer ikke mødte op til afstemningen.

Kommunisternes svar

Det sovjetukrainske kommunistparti blev forbudt i 1991. Forbudet blev dog i 1993 omstødt af retten, hvorefter KPU blev stiftet. Det opnåede i 1990'erne overvældende resultater ved parlaments- og lokalvalg.

KPU er i dag det største parti på Ukraines venstrefløj. Som oppositionsparti har det siden statskuppet deltaget i protestaktioner og markeret både 1. maj og Sejrsdagen 9. maj, men har fulgt en forsigtig linje i medierne og i de snevejs af by- og regionalråd, hvor det stadig er repræsenteret. Denne omstilling har ikke været let og har medført intern uenighed i partiet.

KPU indså ved statskuppet Kiev-styrets iboende antikommunisme. Partiet allierede sig derfor med jurister i Ukraine og i udlandet og samarbejder tæt med broderpartier fra andre tidligere sovjetrepublikker og Vesteuropa. Stor støtte har KPU fået fra Europæisk Venstreparti. Desuden stod KPU i år bag to nye initiativer. I forsøg på at sætte en ny politisk dagsorden oprettede man i maj en politisk organisation »Venstremarch – for løn, arbejde og trykthed« og kort tid efter – sammen med andre venstrekræfter – en bred bevægelse »Venstreoppositionen« (se faktaboks).

Venstremarch i de ukrainske byer

Ved stiftelsen af »Venstremarch« betegnede KPUs formand, Petro Simonenko, Kiev-styrets såkaldte reformer som »reguleret tyveri, når man overdrager industrianlæg, jordarealer og naturrigdomme til transnationale selskaber og diverse finansklaner«. Regimet – sagde han – formåede ikke engang at danne en regering af egne reformfolk, men »har lystret« sine udenlandske sponsorer. »Først fik vi som ny regionalguvernør en oligark, der kunne danne egne væbnede styrker. Dernæst fik vi en centralregering bestående af fremmedarbejdere, som en amerikansk finansminister og litauisk økonomiminister. De har alle det til fælles, at de vil blæse på vort folk«.

»Og nu,« sagde Simonenko, »har Odessa fået ny guvernør, nemlig Mikheil Saakashvili – Georgiens berygtede ex-præsident. Han er efterlyst af Interpol og anklaget for bedrageri. Porosjenko har altså påduttet Odessa en person, der er efterlyst i sit hjemland, er statsborger i flere lande og i lommen på USA. Eneste grund til at Porosjenko har udpeget ham er, at han har fået besked fra USA. Det er en hån, ikke kun mod Odessas borgere, men mod alle Ukraines indbyggere.« Simonenko fast-

Flere budskaber fra protestdemonstrationen i Kherson. Foto: KPU

slog, at situationen bekræfter KPUs krav om at erstatte det korrupte præsidentstyre med en parlamentarisk republik samt at gennemføre decentralisering med udvidet lokalt selvstyre. Selve Kiev-styret betegnede han som »oligarkernes nynazistiske diktatur, der ledes og finansieres af Vesten«.

Den stiftende konference valgte en bestyrelse på 127 kommunister og pålagde KPUs formand, Petro Simonenko, og næstformand, Adam Martinjuk, at være organisationens officielle talsmænd.

Både før og efter denne konference blev der, ifølge flere ukrainske medier, afholdt møder i regionale hovedstæder i Vest-, Central- og Øst-Ukraine, hvor der blev dannet lokale afdelinger af »Venstremarch«. Således udtalte formanden for KPUs regionale afdeling i Khmel'nitskij i Vestukraine, Igor Kornejtjuk, til web-avisen *ngp-ua.info*, at da Kiev-regimet »agter at gøre os kommunister illegitime, besluttede vi – for ikke at provokere og for at bevare kontakten med befolkningen – at oprette en regional afdeling af »Venstremarch«. Vi kræver retti-

Venstreoppositionens hovedkrav er bl.a.:

- Stop krigshandlingerne i Sydøst-ukraine
- Ytringsfrihed og retssikkerhed
- Stop de nyliberalistiske reformer, som IMF påtvinger Ukraine
- Renationalisering af Ukraines største industrivirksomheder
- Innovativ industrialisering med oprettelse af nye arbejdspladser
- Genindførelse af Ukraines alliancefri (neutrale) status i overensstemmelse med suverænitetserklæringen fra 1990
- Russisk skal atter have status som Ukraines andet officielle sprog
- Imod forfalskning af Ukraines historie

dig udbetaling af lønninger, oprettelse af arbejdspladser samt respekt for befolkningens sociale rettigheder.

Kornejtjuk fortalte, at der, som led i reorganiseringen af UKP, muligvis kan blive tale om ændring af partiets navn. I givet fald skal der, ifølge partilovene, afholdes urafstemning blandt medlemmerne. For at træffe beslutning om navneforandring kræves opbakning fra $\frac{3}{4}$ af UKPs medlemmer.

På stiftende møder i Kherson, Tjernovtsy, Sumy og andre byer hedder det, at stiftelsen af den nye organisation kan gøre det muligt for kommunister under de nye vilkår at deltage i det politiske liv.

I løbet af sommeren har den nye organisation stået for en række aktioner. I byen Kherson ved Dnjepr arrangerede Venstremarch sammen med den lokale Antifascistiske komite og klubben »Intellektuelle for socialisme« et protestmøde foran rådhuset med kravet om fred og med protester mod de asociale reformer, som er dikteret af Den Internationale Valutafond, og som medførte nye afgifter for el, gas og varme.

I byen Dnjepropetrovsk har KPUs byrådsgruppe fundet det nødvendigt at tage navneforandring til »Folkemagt«. I gruppens første erklæring tog man afstand fra Kiev-styrets landsdækkende kampagne med navneforandringer af gader og pladser: »Vi står med enorme problemer med at få byens budget til at hænge sammen. Landets økonomi er i fald. I denne situation nedsættes der arbejdsgrupper for at diskutere nye gadenavne. Myndighederne har endda ikke oplyst befolkningen om de praktiske vanskeligheder, denne navneforandring vil skabe.« Kommunisterne påpeger, at forandringen af byens gadenavne både er kostbar og kynisk i en situation, hvor flere kommunale virksomheder ikke har udbetalt løn til de ansatte i flere måneder. Folkemagtsgruppen iværksatte sammen med Venstremarch en underskriftsindsamling mod disse navneforandringer i Dnjepropetrovsk og afleverede 22. juli de første 2500 underskrifter til borgmesteren.

Forsøg på samling af venstrefløj

Samtidig med stiftelsen af denne kommunistiske »Vestremarch« fortsatte KPU sine forsøg på at samle den ukrainske venstrefløj. Det førte til stiftelsen af en ny bred bevægelse

»Porosjenko, stop krigen!« Foto: KPU

»Ljevaja Oppozitsija« (Venstreoppositionen). Den omfatter – foruden KPU – yderligere fem partier og 13 organisationer. De to største deltagere er KPU og Progressive Socialisters Parti. Ved valget i 1998 fik de to tilsammen 29 procent af stemmerne, men i 0'erne har de ikke haft noget samarbejde.

Den alvorlige aktuelle situation efter statskuppet sidste år har nu bragt dem nærmere hinanden. Et stiftende møde i Kiev besluttede, at de to partiledere, Petro Simonenko og Natalija Vitrenko – sammen med to andre landskendte politikere, juristen Georgij Krjutjkov og Rudolf Povaritsyn – skal udgøre den nye bevægelses formandsskab. Krjutjkov har tidligere repræsenteret KPU i Ukraines parlament, og Povaritsyn er tidligere leder af et mindre socialistisk parti samt tidligere sovjetisk top-atlet og olympisk bronzevinder i højdespring i Seoul i 1988.

Blandt bevægelsens øvrige deltagere er Arbejderpartiet (ml), Det Slaviske Parti, Ukraines Kommunistiske Ungdomsforbund, Ukrainisk Arbejderforbund, Unionen af Sovjetiske Officerer, Kvindeforbundet »Livets gave«, Ukraines Antifascistiske Forbund o.a. Flere af dem har tidligere samarbejdet med KPU. Det forventes, at når myndighederne officielt anerkender Venstremarch, vil den indgå som kollektivt medlem af Venstreoppositionen.

Den nye bevægelses første offentlige arrangement fandt sted 22. juni i Kievs Mindelund, hvor man under røde faner med hammer og segl markerede årsdagen for Nazitysklands overfald på Sovjetunionen i 1941. Talerne ærede mindet over de 27 millioner sovjetiske borgere, der døde under Anden Verdenskrig, og understregede, at man respekterer den fælles historie, der stadig forbinder de forskellige sovjetiske folkeslag.

Den nye bevægelse vil forsvare befolkningens ret til fred, velstand og sikkerhed. I dens program-manifest hedder det, at man kæmper for et neutralt Ukraine, støtter kravet om russisk som andet officielle sprog i Ukraine og ser genskabelse af godt naboforhold til Rusland og Hviderusland som en vigtig del af et kriseprogram. Bevægelsen kræver et øjeblikkeligt stop for krigen i Sydøst-Ukraine på grundlag af Minsk-aftalen samt decentralisering af magten i Ukraine.

Kritik

KPUs initiativer er blevet mødt med kritik fra andre kræfter på den ukrainske venstrefløj.

En gruppe ukrainske *trotskister* med forbindelse til 4. Internationale har erklæret KPUs brede initiativ »Vestremarch« for et »uueligt stalinistisk trick« og påpeget, at man har snuppet navnet fra et trotskistisk initiativ fra 2010. Imidlertid førte dette aldrig til officiel registrering hos myndighederne, og gruppen har derfor ikke patent på navnet.

En gruppe *anarkister*, der støttede Majdan-oprøret i 2014, tager også afstand fra KPUs initiativer og besluttede i stedet at stifte det, de kalder »Den Sociale Bevægelse« (DSB). Det reelle styrkeforhold på venstrefløj er dog hverken til fordel for trotskister eller anarkister.

Den *marxistiske* gruppe Borotba (Kampen) har hverken tilsluttet sig KPUs initiativ eller DSB, men har givet sit syn på disse to nye initiativer. Gruppen understreger, at de to initiativer ikke er sammenlignelige. Man påpeger, at »imens KPUs initia-

Modstandsstyrker i Donbass paraderer på 70-årsdagen for sejren over fascismen.

tiv omfatter partier med masseopbakning, udgør DSB blot en snes aktivister«.

Borotba-gruppen antyder, at KPU for sent indså situationens alvor, som Borotba mener selv at have advaret imod lige siden statskuppet. Borotba er enig med KPU både i vurderingen af statskuppets substans, i en afvisning af associeringsaftalen med EU, i kritikken af IMF's diktat, i kravet om at standse krigen i Sydøst-Ukraine samt om at løse konflikten med afsæt i Minsk-aftalen. Borotba kritiserer dog KPU for at have været passiv og afventende under Majdan-begivenhederne, for efter kuppet at være blevet tilbage i parlamentet samt ikke at tage del i »den antifascistiske bevægelse i Sydøst-Ukraine, på trods af partiets store potentiale«.

I forhold til DSB hoverer Borotba og bemærker, at der åbenbart skulle gå over et år, før dens aktivister begyndte at tage afstand fra Majdan og nu »blot placerer sig lige langt både fra kommunisterne og fra Majdan-folkene«. Borotba efterlyser hos DSB større klarhed i holdningen til den fortsatte borgerkrig, som Borotba selv ser som Ukraines aktuelle nøgleproblem.

Borotbas kritik og opfordring til »kamp mod fascisternes« er kombineret med en vis hån over for det, de betegner som »KPU's opportunisme«. Denne vurdering deles af det *syndikalistiske* netværk Rabotjij Front Ukrainy (Ukraines Arbejderfront). De to sidstnævnte grupper – Borotba og Arbejderfront – bagatelliserer det forhold, at UKP har valgt fortsat at arbejde i en semi-legal situation. De nye omstændigheder kræver vel nye arbejdsformer, hvis ikke man som skriftklog skal nøjes med at

sidde på sidelinjen med rene hænder.

Retsag mod avisredaktør

»Venstreoppositionen« protesterer mod styrets fortsatte forfølgelse af ukrainske kommunister og andre oppositionskræfter. Det gælder fx. retssagen i Kiev mod Aleksandr Bondartjuk, chefredaktør for den kommunistiske avis *Rabotjij Klass* (Arbejderklassen), der nu har været flere måneder. Han er tiltalt for, at avisen har bragt »statsfjendtlige materialer«.

Bondartjuk blev i marts arresteret, fordi avisen havde bragt to artikler, som anklageren betegnede som støtte til separatister og udtryk for landsforræderi. Bondartjuk ser anklagen som en forfatningsstridig krænkelse af hans journalistiske ytringsfrihed.

KPU's Arbejderbladet (*Rabotjaja Gazeta*) skrev 14. juli om retsmødet:

Under retsmødet var aktivister fra Venstreoppositionen forsamlet foran retsbygningen. De bar plakater: »Nej til politiske represalier«, »Frihed for Aleksandr Bondartjuk«, »Nej til undertrykkelse af ytringsfriheden«.

Fra sin celle i retssalen fik Bondartjuk fortalt, at det nu var blevet ham forbudt i fængslet at modtage bøger og aviser, hvilket er i strid med reglementet. »Det hele er politisk bestillingsarbejde,« sagde han. »De agter at spærre venstrekræfter inde, så ingen vil vove at modsige styrets propaganda fra tv-kanal 5«.

Dommerne forlængede hans varetagtsfængsling i yderligere to måneder. Dommerne begrundede tilbageholdelsen af Bondartjuk med at han 8. marts – inden arrestationen – havde ringet til Hviderusland. »Dette telefonopkald, hvor jeg gratulerede min kusine i Minsk med den Internationale Kvindedag, er brugt som bevis for, at der er risiko for at jeg vil flygte til udlandet, hvis jeg sættes på fri fod,« fortalte Bondartjuk. Hans advokat tilføjede desuden, at han ikke har fået aktindsigt i alle sagens dokumenter.

Kiev-styrets represalier har i England, Tyskland, Holland og andre lande i Vesteuropa fået venstrekræfter til at protestere med demonstrationer foran Ukraines ambassader og med udtalelser, som er lagt ud på ukrainske venstreorienterede websider og med interesse læses i Ukraine.

Hvad der ikke trykkes

Nedenstående læserbrev blev afvist af *Politiken* tidligere på sommeren

Efterhånden må man tage sig til hovedet over danske journalisters hårdnakkede benægtelse af virkeligheden i Ukraine. I *Politiken* fra i søndags slår Peter Wivel vistnok rekorden. I sin globale kommentar citerer han en tysk forfatter for et retorisk spørgsmål, som han åbenbart selv tilslutter sig: »Findes der civile ofre for de fascistiske militser, som Putin med bestående besværgelser fremmaner på Krim eller i Ukraine?«

Hvad med de 38, 46 eller 116 (tallene varierer), som brændte til døde i en fagforeningsbygning i Odessa, hvor de havde søgt tilflugt for fascistiske voldsmænd (fremmanede af Putin?), der ville forhindre dem i at indsamle underskrifter for en folkeafstemning, hvorefter samme voldsmænd satte ild til bygningen og overfaldt dem, der ville redde livet ved at springe ud af vinduerne, med spark og stokkeslag?

Henrik Stamer Hedin
formand, DKP

Ukraines Janukovitj tilbyder at vende tilbage, henstilling til krigens parter om at skabe fred

Interview med Ukraines præsident Janukovitj. Ria Novosti 21. februar 2015.

Artiklen er oversat fra engelsk af Ole Vad Odgaard i juli 2015.

Myndighederne i Kiev må stoppe diskrimineringen mod syd-øst-Ukraine, hvis de ønsker at bevare Ukraine samlet, sagde den fordrevne tidligere præsident Viktor Janukovitj den 21. februar. Han opfordrede de to parter til at forhandle fred og sagde, at han gerne vil vende tilbage til landet, når muligheden opstår.

Hans udtalelser faldt i et særskilt interview med den russiske stats-ejede offentlige TV-station Rossiya 1 og statskontrolrede Channel One TV; hans bemærkninger er rapporteret af Ria Novosti (del af det statsejede International

News Agency Rossiya Segodnya) forud for deres udsendelse i Moskva. De to interviews blev taget i samme opstilling, med Janukovitj og journalisten siddende på hver side af en kamin. Rossiya 1's program var sat til udsendelse i Moskva om aftenen den 21. februar i nyhedsprogrammet »Vesti v Subbotu«, Channel One's sat til aftenen den 23. februar i det ugentlige analyserende program »Voskresnoye Vremya«.

De to programmer blev sendt på årsdagen for Majdan. Altså den 21. februar, hvor der var store forsamlinger i en bølge af »Anti-Majdan« møder overalt i Rusland, også i Moskva med omkring 50.000 deltagere.

Stop krigen, opbyg tillid

»Jeg er sikker på, at der er en anden mulighed,« sagde Janukovitj til Rossiya 1, da han blev spurgt om forhandlingsmulighed mellem Kiev, Donetsk og Lugansk. »Stop krigen, stop fornærmelser af folk som lever i sydøst, stop den nedladende omtale. Garanter for, at regionerne må få reelt selvstyre til opretholdelse af deres rettigheder. Og europæiske lande og Rusland skal bestemt være involveret i processen.«

Kiev må standse sin diskrimination, hvis det ønsker, Don-

bass fortsat er en del af Ukraine, sagde han. »Hvem kan egentlig forestille sig det, for eksempel da jeg var Ukraines præsident, at jeg ville stoppe pensionsudbetalingerne i de vestlige regioner? Hvordan kan man tilbageholde sociale garantier, som er nedfældet i forfatningen?«

Der er skabt »så meget ydmygelse og så meget mistillid og had« i Donbass blandt folk, som har lidt, »vi behøver tid for at få mulighed for at leve sammen, så vi har brug for en overgangsperiode,« fortsætter Janukovitj. »Og det kræver frem for alt, at krigen må stoppes.«

EU-ministrenes fiasko

Janukovitj var forarget over den måde, de tre EU-udenrigsministre – fra Tyskland, Frankrig og Polen – fulgte op på deres samtale med ham på, medens han stadig var i embedet. Den egentlige grund til deres besøg var betydningfuld, sagde han i et kort klip fra interviewet med Rossiya 1 vist på søsterkanalen, Rolling News Rossiya 24.

»Repræsentanter fra tre store europæiske stater mødtes, og sammen med de stedlige embedsmænd og oppositionen fandt man frem til en aftale,« sagde han. »De indledte processen og er ansvarlige for den,« fortsatte han. »Jeg tilsluttede mig fremrykket præsidentvalg og ændringer i forfatningen. Hvad andet behøvede de?«

Jeg vender tilbage

I interviewet med Cannel One blev han spurgt, om han vil vende tilbage til Ukraine, og hvad han ville erklære i den forbindelse. »Jeg har haft mange søvnløse nætter, og jeg er bedrøvet over, hvad der nu sker i Ukraine,« svarede han. »Jeg ønsker ikke at sige meget, men om Gud sparer mit liv og tillader mig muligheden for at gøre det nødvendige for at opretholde folkets rettigheder og beskytte dem mod kaos og lovløshed i landet, så vil jeg gøre hvad der er mig muligt.«

Han havde tænkt på at vende tilbage tidligere for at spille en ledende rolle, men blev frarådet dette; han sagde: »De var alle imod det og sikre på, at hvis jeg vendte tilbage, ville alle mine fjender gøre, hvad de kunne, for at dræbe mig. Mine rådgivere var imod min returnering til Ukraine. Begivenhederne skete hurtigt, og jeg beklager, at jeg ikke var i stand til at rejse. Så snart muligheden dukker op, vil jeg returnere, og jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for at gøre livet lettere for folket i Ukraine.«

Link til den engelsksprogede artikel:

<http://russialist.org/ria-novosti-ukraines-yanukovych-vows-to-return-urges-warring-sides-to-make-peace/>

Nordisk Kommunistisk Sommerlejr 2015

Foto: Ian Janne Matt (SKP)

Sommerlejren i år, der som tidligere samlede kommunister fra Danmark, Norge og Sverige og ungdomskommunister fra Danmark og Norge, fandt sted på Jegindø i den vestligste del af Limfjorden, mellem Thyholm og Mors. Den gamle skole, som nåede at blive moderniseret og udvidet, kort inden den blev nedlagt, kom efter en omtumlet tilværelse som efterskole og flygtningelejr til ære og værdighed igen, da omkring hundrede nordiske kommunister her fandt rammer så fornemme som aldrig før i lejrens historie. Billederne her på siden giver et indtryk af lejrlivet, mens forsidebilledet viser øens frodige landskab og det dejlige vejr, som det var en del af tiden. Deltagerne vedtog en udtalelse, men den er ikke kommet *Skub* i hænde inden redaktionsslut.

Sommerlejren til næste år finder sted i Sverige.

Henrik Stamer Hedin

Fællesudtalelse fra DKP.KPiD og KP:

Stop krigsvanviddet!

Forsvarets gamle F-16-fly er snart udtjent, og et stort flertal i folketinget samt det danske militær ønsker at indkøbe 25-30 nye jagerfly. Disse jagerfly skal vel at mærke være bygget til angreb og ikke til forsvar. Prisen siges at blive ca. 30 milliarder kr. – men al erfaring viser, at beløbet undervejs vil vokse voldsomt.

Der har ikke været meget diskussion om det fornuftige i, at Danmark opruster med nye angrebsvåben. Diskussionen har stort set udelukkende drejet sig om hvilket af 4 flytyper, der er bedst: Det amerikanske Joint Strike Fighter, det andet amerikanske fly F-18 Super Hornet, Eurofighter Typhoon, der fremstilles af en række europæiske våbenfabrikanter eller det svenske JAS Gripen. Kommunisterne har ikke begreb om, hvilket af disse 4 flytyper, der er bedst til at slå ihjel. Derimod er vi overbevist om, at verden ikke bliver mere fredelig gennem dansk oprustning.

Vi ønsker ikke, at Danmark skal fortsætte med at føre en »aktivistisk« udenrigspolitik som halehæng til NATO's og EU's ekspansionisme.

Den »aktivistiske« politik har hidtil betydet, at det danske militær har »forsvaret« Danmark langt borte fra landet. Danmark har været med til at sprede død og ødelæggelse i det tidligere Jugoslavien, i Libyen, i Irak og Afghanistan mv.

Århus mod Krig og Terror udtaler:

Stop bombardementerne af Irak – træk F16-flyene hjem!

Tillidsfolkene for de mekanikere der servicerer F16 bombeflyene i Irak har opfordret politikerne på Christiansborg til at trække Danmark ud af krigen mod Islamisk Stat. Begrundelsen er den ringe bemanning, der betyder stress og sygefravær på grund af for stort arbejdspress.

Vi bakker helt op om at trække flyene hjem, men for os er den væsentligste grund, at krigen ikke stopper IS. Bomberne skaber blot kaos, ødelagte lande, et enormt flygtningeproblem - og flere terrorister.

I øjeblikket kan vi også se hvordan Tyrkiet, der siger de er gået ind i kampen mod terroristerne i IS, i virkeligheden retter deres skyts mod den kurdiske modstandsbevægelse og mod Assads styre. Det sker med NATOs accept.

Danmark har intet at gøre i denne plan for nyopdeling og magtovertagelse i Irak og Syrien, hvor IS mest af alt bruges som et påskud for at føre krig.

Regeringen har også lagt frem, at de overvejer at udvide bombardementerne til også at ramme Syrien. Konservative melder ud at de er klar – uanset om FN afviser at give sit mandat.

Som begrundelse for at udvide krigen henviser forsvarsminister Kristian Jensen til FN, der betegner situationen i Syrien

Nogen trussel mod dansk territorium har der ikke været siden striden med svenskerne om Hesselø i 1983, og ingen fjende står ved rigets grænser. Hovedargumentet for anskaffelsen af de nye kampfly er da også, at Danmark skal kunne udfylde sin rolle som alliancepartner og lægge sit lod i den fælles militære vægtskål. Vi skal med andre ord lydigt følge efter, hvor USA, NATO og EU går forrest – uanset retningen og målet.

Samtidig med at Danmark skal smide milliarder af kroner efter nogle måske mere eller mindre ubrugelige angrebsfly, så skal der spares. Allerførst er det flygtninge og indvandrere, der skal skræmmes væk med økonomiske stramminger, som man ikke kan overleve på. Men senere kommer også de pæredanske kontanthjælpsmodtagere, de arbejdsløse osv.

Jagerfly er efter nogens mening vigtigere end rimelige leveforhold for almindelige mennesker .

Vi kommunister er sammen med andre gode kræfter modstandere af denne krigsliderlige politik og kræver:

Militær nedrustning og social oprustning!

Forslag til ovenstående udtalelse blev, med KPiD som afsender, modtaget midt i sommerferien og med en meget kort svarfrist, så hverken landsledelse eller forretningsudvalg havde mulighed for at behandle den på et møde. I betragtning af det uproblematisk indhold mente FU at kunne tilslutte sig efter afstemning pr. e-post, men afstod under disse forhold fra at overveje ændringsforslag.

»som den værste humanitære katastrofe de har set«.

Han »glemmer« at tage i betragtning at det netop er Vestens indblanding med opfordring til borgerkrig og støtte til terrorgrupperne i Syrien, der har givet IS deres fremgang og skabt den katastrofe, der sammen med bombardementerne knuser det syriske samfund.

Det vil kun blive meget værre, hvis der falder endnu flere bomber.

Danske politikere forbereder nye krige og ønsker at købe nye kampfly til milliarder til dette formål.

Det er ikke et ønske den danske befolkning deler. Et stort flertal foretrækker at droppe købet og bruge pengene på hospitaler og skoler.

Vi siger:

Nej til nye krige!

Stop dansk krigsdeltagelse i Irak – træk F16 flyene hjem!

Nej til køb af nye kampfly!

Århus mod Krig og Terror kan kontaktes gennem

Helge Ratzer, tlf. 20 47 96 99

facebook:

<https://www.facebook.com/aarhusmodkrigogterror?ref=hl>

Kampagnen Nej tak til nye kampfly:

<https://nejtakilnyekampfly.wordpress.com/>

Præsentation af Fredsfestival Aarhus 2015:

Oprustning af Norden truer freden – Stop NATO!

Vi holder i år Fredsfestival i Aarhus for femte år i træk.

I løbet af de 5 år er krigsfaren, oprustningen og militariseringen i verden kun blevet forøget, og behovet for at sige stop og skabe samling mod krigene og oprustningen presser sig stadigt mere på. Krig i Europa er en reel og konkret risiko.

Årets tema bliver den øgede krigsfare og oprustning i Norden, og vi inviterer derfor også fredsfolk fra de andre nordiske lande.

Vi håber på at kunne samle mere viden om situationen i de forskellige lande og om den bevægelse, der er under udvikling mod den voksende krigsfare. Med festivalen vil vi skabe debat om de fælles vilkår, vi lever under som brikker i de imperialistiske alliancers spil, og diskutere hvordan vi kan handle imod det.

Fredsfestivalen vil finde sted på samme tid som NATO afholder sin største militærøvelse i 10 år – øvelsen Trident Juncture 2015, der vil involvere udrykningsstyrker på 35.000 mand. Den vil være en øvelse i fuld-skala krig specielt rettet mod NATO's øst- og sydflanker – dvs. mod Rusland og mod Mellem-østen og Afrika.

NATO's nordflanke

Siden murens fald er NATO udvidet med 12 nye medlemmer - et helt bælte af østeuropæiske lande - og nu sættes der kraftigt ind mod Norden for også at indlemme Sverige og Finland i krigsalliancen.

Vores lande er ved at blive udviklet til en kampklar nordflanke mod Rusland - fra Arktis og til området omkring Østersøen. De neutrale lande Sverige og Finland trækkes allerede ind gennem samarbejde og krigsøvelser. Længere sydpå i Ukraine er der ikke kun tale om kold krig, men om væbnet kamp, hvor Vesten i høj grad er indblandet.

Der presses på for magt og Lebensraum, for overtagelse af olie, gas, arbejdskraft og landbrugsjord – en sprængfarlig situation.

Selvom NATO rykker tættere og tættere ind på Rusland, også med økonomiske midler, fortæller politikere og medier os hver dag, at alene Rusland er den aggressive part, der udgør en akut fare for os og verdensfreden. Til trods for at landets militærbudget kun ligger på 8 % af NATO-landenes og på trods af USA's og NATO's aktuelle offensiv mod øst.

Rusland på sin side fører et nationalt forsvar for egne interesser, men har også selv imperialistiske stormagtsinteresser.

Krig i Europa er ikke en utænklig situation, men en reel fare.

Der spredes en baggrundsstemning af fare og frygt for fjenderne mod øst for at lulle os ind i en forestilling om, at der kun gives ét svar: Vore lande skal rustes til tænderne – ikke med forsvarsvåben, men angrebsvåben til nye krige.

»Tro ikke dem som tænder hadets flamme!« lyder det i den norske sang, der blev skrevet i tiden lige op til den første verdenskrig.

Det er lige så aktuelt i dag. Vi må se bag om krigspropagan-

daen og gøre det klart, hvem og hvad der truer freden.

Fredsfestivallen vil undersøge disse kræfter. Vi vil se på NATO's planer og strategi og også på EU, der optræder som en tæt allieret med NATO og samtidig selv ønsker at udvikle sig til en stærk supermagt – et Europas Forenede Stater med egen angrebshær.

Vi må diskutere og finde de rette krav til en fredelig og selvstændig udenrigspolitik og diskutere metoder til at samle og mobilisere en stærk bevægelse for fred.

Program

På festivalen vil vi stille spørgsmål som:

- Oprustning i de nordiske lande – hvad sker der konkret?
- Hvem og hvad truer freden?
- Hvilke fredskrav kan vi stille? Kan vi finde fælles krav i de nordiske lande?
- Vi håber at få deltagere fra andre nordiske lande til at bidrage med viden, udveksle erfaringer og diskutere mere samarbejde og veje frem for fredsbevægelsen.
- »Nordiska Fredssamtal i Degerfors« i august i år, hvor bl.a. Århus mod Krig og Terror vil deltage fra Danmark, har også et fælles nordisk tema. Vi forestiller os at vi på fredsfestivallen i Aarhus kan bygge videre på resultaterne herfra.

Fredsfestival Aarhus holdes søndag d. 4. oktober 2015 kl. 13 til 19

»Folkestedet«

Carl Blochs Gade 28, 8000 Aarhus C.

Fredsfestival i København 2005.

Pressemeddelelse fra Den Dansk Malvinas-komite – åbent brev til den britiske ambassade i Danmark og til Udenrigsministeriet i Danmark:

Efter 50 års modstræb må Storbritannien nu sige ja til forhandlinger om Las Malvinas (Falklandsøerne) med Argentina

I 50 år har Storbritannien modsat sig FN's gentagne henstillinger om, at landet skal forhandle med Argentina om en løsning på suverænitetskonflikten vedrørende Las Malvinas (Falklandsøerne). Nu må Storbritannien sætte sig til forhandlingsbordet, og mødet i Bruxelles den 10. og 11. juni mellem EU og CELAC, der samler alle landene i Latinamerika og Caribien, er et passende startpunkt for en ny begyndelse i denne sag.

Storbritannien har holdt øgruppen Las Malvinas besat siden januar 1833.

Mens sagen er mere eller mindre ukendt i Europa og ikke på den politiske dagsorden, så vækker den britiske besættelse af de argentinske øer vrede i hele Latinamerika. Alle regionale topmøder i CELAC, UNASUR og ALBA har gentagne gange vedtaget henstillinger til Storbritannien om at sige ja til en dialog med Argentina om suveræniteten over øerne – sådan som FN's Generalforsamling besluttede for 50 år siden med sin resolution 2065(XX) og siden har bekræftet talrige gange.

Det er stort set kun Storbritanniens NATO-partnere i EU, der lukker øjnene for briternes koloniale optræden. En række internationale organisationer bakker op om Argentinas krav om forhandlinger med besættelsesmagten om suveræniteten over øerne. Senest har landegruppen G77+Kina, der omfatter over 130 lande, udtalt sin støtte til Argentina. G77+Kina påpeger, at Argentina er i sin fulde ret til at fremsætte retskrav over for Storbritannien, idet besættelsesmagten Storbritannien i strid

med international ret udsteder fiskeritilladelser i farvandene ved øerne, som dels er argentinsk territorialfarvand, dels er farvande med uafklarede suverænitetsforhold. Tilsvarende tillader besættelsesmagten, at der eftersøges og udvindes olie i området. Det er både et tyveri samt udgør en miljøtrussel. Argentina har tilkendegivet, at man vil tage retslige skridt i disse sager, og G77+Kina støtter Argentina.

Storbritannien har en militærbase på de besatte øer. Her er stationeret soldater, jagerfly og flådefartøjer. Storbritanniens atombevæbnede Trident-ubåde, der er en del af NATO's atomslagstyrke, har også base her.

Denne aggressive militære adfærd fra Storbritanniens side skaber både vrede og bekymring i Latinamerika og Afrika. De to kontinenter har vedtaget en fælles resolution, der gør Sydatlanten til et atomåbenfrit område. Tilsvarende har landene i Latinamerika (CELAC) erklæret regionen for en atomvåbenfri fredszone. Begge disse resolutioner i fredens tjeneste bliver tilsidesat af Storbritannien.

Der er ingen militære trusler mod Storbritannien i området, så NATO-landets militærbase på Las Malvinas kan kun opfattes som en fremskudt, aggressiv og fjendtlig militær installation.

Mødet mellem EU og CELAC indledes den 10. juni. For Argentina er det en symbolsk dato, idet den nye selvstændige nation Argentina netop den 10. juni 1829 tog suveræniteten over Las Malvinas og udnævnte Louis Vernet som guvernør og militær kommandant på øerne. Vernet og hans folk blev fire år senere tvunget til at forlade øerne af en britisk invasionsstyrke.

Således ville en britisk tilkendegivelse om vilje til forhandling med Argentina netop den 10. juni 2015 være passende, og Den Danske Malvinas-komite henstiller til den danske regering om at rejse denne henstilling overfor den britiske regering og i EU.

Vedtaget på møde i Den Dansk Malvinas-komite 9. juni 2015.

Sven-Erik Simonsen, koordinator.

Cuba-lotteri

Dansk-Cubansk Forening er ved at forberede sit store årlige solidaritetslotteri med Cuba.

Igen i år vil der blive solgt 7000 lodsedler à 10 kr. over hele landet i oktober og november måned. Hovedpræmien er et rejsegavekort til Cuba til en værdi af 16.000 kr. 40 vindere vil vinde mindre præmier.

Overskuddet går i år til at bygge et mindre, mekanisk renselanlæg i Cojimar-floden. Anlægget skal stoppe synligt affald fra at flyde med flodvandet ud i havet og siden forurene kysterne i området.

Som tidligere er *Skub* blandt lotteriets sponsorer. Billedet viser sidste års lodseddel med *Skub* anført som sponsor.

Red.

Bella Ciao

På hendes skulder, der bli'r det lyst
O bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Det var så varmt her i dine arme
Derude vil jeg snart fryse.

Jeg skyder dårligt, bli'r hurtigt bange
O bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Bli'r jeg en helt, som synes om det?
Forbandede Krig, forbandede fjende.

Så blod på hytter, så kvinder trygle
O bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Den lille Luca, var bare fjorten
Alt for længe så jeg bare på.

Til jer i bjergene, til jer i bjergene
O bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Hvad ingen kan befale mig
I dag bli'r jeg partisan.

Jeg lader ingen spor tilbage
O bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Jeg gør mig lille for at bli' større,
Trækker mig tilbage for ikke at forsvinde.

Hvis jeg dør nu, på landsbyens torv
O bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Så sig til præsten, ingen præ'ken:
Aldrig mer fascisme, aldrig mere krig.

Kun kys gi'r jeg den, der kommer efter mig
O bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao
Jeg ønsker ham dage, hvor sådan en som dig
ikke længer' bli'r forladt.

Om sangen: De italienske partisaner kæmpede en hårdnakket kamp mod fascismen i Italien under 2. verdenskrig. Deres kamp står som et lysende eksempel på foreningen af politisk og militær modstand.

Sangen *Bella Ciao* findes i mange versioner, denne udgave er hentet fra bogen *Bella Ciao* af Diether Dehm, der udkom på forlaget *Das Neue Berlin* i 2007. Den giver en levende billede af partisanernes kamp i Norditalien. Billedet viser en kvindelig partisan fra Venedig.

Lars U. Thomsen

Den globale opvarmning og dommedagsteorier

Af Ditlev V. Petersen

I aprilnummeret af *Skub* var der lidt polemik om realiteten af den menneskeskabte globale opvarmning (med grundlag i en gammel leder, som jeg lykkeligt har glemt). Siden DKP nok har en mening om den globale opvarmning, men aldrig har diskuteret emnet videre grundigt eller besluttet noget, var det måske ved at være på tide. I flere hundrede år har der været debatter om, hvor meget Jorden kunne bære af menneskelig aktivitet og belastning. Præsten Malthus' profeti om hunger som regulerende faktor for befolkningsstørrelsen er kendt. Han ville nok være forbløffet over, at Jorden i dag bebos af over 7 milliarder mennesker. Også Engels skrev om menneskelig rovdrift på jorden, der kunne give problemer.

Rom-klubben

I slutningen af 60'erne begyndte den såkaldte Rom-klub, en gruppe videnskabsmænd, at arbejde med globale modeller på computer. Modellerne var grove og kunne ikke give noget, der bare mindede om eksakte forudsigelser. De sagde ikke, at f.eks. i 1990 vil verden løbe tør for tin. Men de sagde (f.eks.) at det vil ske inden for en overskuelig horisont, med mindre vi kan genbruge uerstattelige ressourcer fuldkomment. Og at en masse andre forhold vil give uoverstigelige problemer for den industrielle civilisation og kort efter medføre et sammenbrud af Jordens befolkning. Temmelig dommedagsagtigt og helt i Malthus' ånd. De blev da også voldsomt kritiseret, såvel fra kapitalister som fra kommunister. Miljøspørgsmål blev nedprioriteret i de socialistiske lande; andre problemer var vigtigere. Rom-klubben er også af konspirationsteoretikere blevet udnævnt til at være en sammensværgelse af industrialister og »illuminerer«, der vil overtage verdensherredømmet. Men bortset fra fraværet af nøjagtighed, så havde de fat i noget grundlæggende. Der er grænser for, hvad man kan byde planeten, hvis vi skal overleve (planetens skal nok overleve længe endnu). Der er »Grænser for vækst«.

Drivhuseffekten

I det 19. århundrede var der flere videnskabsmænd, der konstaterede, at kuldioxid var meget lidt gennemsligt for infrarødt lys, men meget gennemsligt for synligt lys. De postulerede derfor en atmosfærisk drivhuseffekt, i dag blot kaldet drivhuseffekten. Synligt lys skulle gå gennem atmosfæren i høj grad (noget reflekteres af skyer eller fanges af støv), ramme jordoverfladen og sendes tilbage som det mere langbølgede infrarøde lys. Dette lys skulle så fanges i atmosfæren og føre til en opvarmning af denne. Den første, der bemærkede dette, var Joseph Fourier i 1824. John Tyndall og Svante Arrhenius forsøgte at beregne effektens størrelse. Den første, der indså risikoen ved afbrænding af fossilt brændsel, var Alexander Graham Bell, der foreslog, at man satsede på bl.a. solenergi i stedet.

Drivhuseffekten er et uomstridt faktum. Den er også en nødvendighed eller et held, for uden denne effekt ville Jorden hurtigt blive så kold, at oceanerne bundfrøs. En omstridt teori

siger, at dette skal være sket for længe siden i Prækambrium. Det, som diskuteres, er, hvor meget menneskets produktion af drivhusgasser (ud over CO₂ fra fossilt brændsel tænker man især på metan fra f.eks. kvægs »bøvser«) betyder. En større mængde drivhusgasser i atmosfæren må øge tilbageholdelsen af det infrarøde lys. Men præcist hvor meget? Det hele kompliceres naturligvis af, at adskillige andre faktorer spiller ind. Man kan ikke bare måle temperaturændringerne over de sidste par hundrede år, for meget andet end CO₂-indholdet har ændret sig og ændrer sig i dag.

Venus

Planeten Venus har et temmelig trist klima. Det skyldes til dels, at planeten kredser nærmere Solen, men især det meget store indhold af kuldioxid i atmosfæren, 96%, hvortil kommer, at dens atmosfære er meget tæt. Planeten har en gennemsnitlig temperatur ved overfladen på 462° C, hvilket er mere end Merkur, der ellers kredser meget tæt på Solen. At det regner med svovlsyre, er i den forbindelse en biting. Venus fremhæves som et eksempel på, hvad en løbsk drivhuseffekt kan føre til. En NASA-forsker har regnet sig frem til, at hvis *alt* fossilt brændsel på Jorden blev brændt af, ville en løbsk drivhuseffekt også kunne indtræffe her. Det er temmelig meget brændsel og en lidt hypotetisk situation. Men præcist, hvor meget der skal til, før det går helt galt, ved man ikke.

Klimaforandringer gennem tiden

Klimaet på Jorden har svinget meget voldsomt gennem tiden. Ud over den ikke-beviste »Snowball Earth«, så kender vi perioder med tropisk klima selv på høje breddegrader og adskillige perioder med istider af forskellig udstrækning.

At Jordens akse er skrånstillet i forhold til Jordens bane, 23½°, giver årstidsvariationer. Men denne hældning er ikke helt stabil og kan give periodiske nedkølinger. Også ændringer i Jordens bane omkring Solen har stor effekt. De seneste millioner år har Jorden haft lange og mange perioder med istid. Det skyldes måske fordelingen af kontinenter, der påvirker havstrømmene. Istid er normalen for den nuværende geologiske tidsalder.

Solsystemet bevæger sig gennem Mælkevejen. Dette kan måske øge mængden af støv i det nærmeste rum, og dermed mindske den solstråling, der når Jorden. Solens aktivitet kan også ændres, uden at man ved ret meget om, hvorfor dette sker. En lille ændring kan have stor effekt. Der har været perioder med en »lille istid« (hvilket svenskerne fandt meget nyttigt, da de gik over isen til Sjælland). Der kendes også korte perioder, hvor et stort vulkanudbrud har ændret klimaet i nogle år. Et sådan udbrud mistænkes for at have udløst et sammenbrud i mayaernes civilisation (der er konkurrerende teorier). Et par års misvækst kan være katastrofalt.

I midten af 80'erne dannedes teorien om atomvinteren efter en atomkrig (sovjetiske forskere angives at have erkendt det lang tid før). De store mængder støv og sod, der ville blive sendt

højt op i atmosfæren, ville dels skygge for sollyset, dels ændre atmosfærens lagdeling og give yderligere kulde ved overfladen. I flere år ville der ikke kunne dyrkes ret meget. Det ville give en katastrofe, der kunne udrydde mennesket totalt.

For få år siden regnede klimaforskere effekten af en lille atomkrig igennem. Man så på, hvad der ville ske, hvis Indien og Pakistan anvendte deres atomvåben mod hinanden. Også dette var tilsyneladende nok til at fremkalde en global atomvinter.

Atomvinteren forblev en teori, så man ved ikke, hvor præcise forudsigelser modellerne gav.

Mass extinction events

At livet på Jorden fra tid til anden oplever perioder, hvor et meget stort antal arter uddør på forholdsvis kort tid, har man vidst længe. Man kan ikke sige meget om, hvordan individantallet for arter varierer ud fra fossiler, men man kan opgøre, hvor mange kendte arter, der forsvinder per tidsenhed. Der uddør arter hele tiden, det er ganske normalt. Men nogle gange ryger antallet af uddøde arter meget højt op. Det kalder man en *mass extinction event*. Det har ikke noget med syndflodsmyster at gøre, hverken fra Det Gamle Testamente eller fra Gilgamesh. Det er reelt. Der er intet religiøst over det. Men der er da givet mange, der agerer, som om det var.

KT-grænsen

Den mest berømte masseuddøen, omend ikke den største, og den de fleste mennesker kender af omtale, er den på grænsen mellem Kridttiden og Tertiærtiden, den hvor dinosaurerne uddøde (bortset fra fuglene) og forresten en masse andre dyregrupper. Selv Disney dyrker den.

Først var denne uddøen fuldstændigt uforklarlig. For 50 år siden kunne man stadig støde på den påstand, at dinosaurerne uddøde, fordi de var for dumme. At de hidtil havde klaret sig i fin stil i mere end hundrede millioner år, overså man. Efterhånden nåede man til den erkendelse, at der nok var sket noget voldsomt. Mange teorier var i omløb: Planterne havde udviklet giftstoffer (hvorfor skulle det ramme dyr i havet?), udbrud af supernovaer i Jordens nærhed, meteorsværme. Det med meteorerne fik pludselig troværdighed, da Luis Alvarez og Walther Alvarez i 1980 fandt forholdsvis store koncentrationer af grundstoffet iridium i et tyndt lag på grænsen mellem Kridt og Tertiær. Et lag der ofte lignede aske. Dette lag er især kendt fra Stevns Klint. Iridium er sjældent på Jorden, men mere almindeligt i visse meteoritter. Så påstanden var, at et eller flere meteornedslag skulle have udløst en eller flere katastrofer, der tog livet af mange dyr og planter. Kort efter opstod teorien om atomvinteren: At store mængder støv og sod i stratosfæren måske kan udløse en fimbulvinter af nogle års varighed. Det meste plantevækst vil ophøre og katastrofen er der. Askenedfaldet kunne måske også være giftigt.

En anden forklaringsmulighed var samtidige store vulkanudbrud i det nuværende Indien, i Deccan Traps.

Da man ligefrem fandt et gigantisk krater med den helt rigtige alder i det nuværende Mexico, blev teorien mere accep-

teret.

Der er dog stadig mange forhold, der ikke er godt belyst. F.eks. var de fleste grupper af dinosaurer og i øvrigt mange andre dyregrupper i kraftig tilbagegang før nedslaget. Og udbruddene i Deccan Traps har helt givet også haft stor effekt. Enkelte har peget på, at Deccan Traps omtrent ligger på den modsatte side af krateret i Mexico, og at udbrudene måske ligefrem blev udløst af nedslaget.

Rent bortset fra at de sikkert dejlige dinosaurer uddøde, så gav katastrofen plads for at andre grupper, der måske havde overlevet i dvale eller under jorden, kunne udvikle sig (igen). Pattedyrenes store tid kunne begynde. Og dermed blev der også plads til en udvikling af primaterne, indtil endelig nogle af dem kunne debattere i forskellige medier.

Ilt-forgiftningen

Der er mange andre eksempler på masseuddøen igennem Jordens historie. Man diskuterer stadig de mulige forklaringer. Nogle kan skyldes meteornedfald, andre måske enorme vulkanudbrud (der har været et i Sibirien), en supernova eller forgiftninger med forskellige stoffer, skabt af livet selv. En af de største markerer grænsen mellem Perm og Trias, hvor skønsmæssigt 57% af Jordens familier og over 90% af alle arter uddøde.

Den største masseuddøen skyldes nok en global forgiftning for nogle milliarder år siden, en forgiftning med ilt! Oprindeligt antages Jordens atmosfære at have været helt fri for ilt men med et stort indhold af metan. De bakterier og archea, der levede dengang, måtte klare sig uden, og det gik også glimrende. Ilt er slet ikke nødvendigt, i hvert fald ikke for de dalevende mikroorganismer. Men nogle grupper udviklede fotosyntese. Den ene gruppe producerede svovlbrinte, hvilket ikke gjorde nogen forskel. Den anden gruppe, der af os fik navnet cyanobakterier (tidligere kaldet blågrønalger), producerede i stedet luftformig ilt som affaldsprodukt. Ilt er meget reaktionsvillig, ud over at ilt kan føre til dannelsen af brintoverilte, der er endnu mere reaktionsvillig. Det ødelagde mange af de molekyler, som encellede organismer er opbygget af. Så de måtte gå til grunde, søge ophold i iltfri omgivelser (det gør mange af dem den dag i dag), eller udvikle mekanismer (f.eks. enzymer), der beskytter mod iltens skadelige virkning. Efter den store bølge af død og ødelæggelse fremstod organismer, der ligefrem kunne udnytte det nye stof. Og der opstod muligheder for mere komplicerede celler og senere igen flercellet liv. En katastrofe er ikke altid entydigt noget dårligt. Men det kan vi ikke trøste os ved.

»Dødsstjernen«

En påstået systematik i disse masseuddøender har givet ophav til en hypotese om, at solsystemet med jævne mellemrum hjemses af en stor planet eller ligefrem en brun dværgstjerne. Dette himmellegeme skulle ændre banerne for forskellige objekter i enten Oort-skyen eller Kuiper-bæltet, således at nogle af dem kan ramme Jorden. Hypotesen var oprindeligt ganske seriøs, men er blevet pyntet med et angiveligt mytologisk navn på planeten, Niburu, lige som planeten er blevet befolket med

mange spændende væsener, fra »nephilem« til dronning Elizabeth. Fjerner man det åbenlyse vås, er et sådant himmellegeme stadig en mulighed, omend meget lidt tyder på det. Under alle omstændigheder er det ikke noget, man kan gøre så meget ved. Ud over at stoppe Bruce Willis i et rumskib.

I dag

De fleste biologer mener, at vi for tiden gennemgår en masseuddøen af dyr og planter, der kan nærme sig den mellem Kridttiden og Tertiærtiden. Årsagerne er mange, men de fleste peger direkte eller indirekte på mennesker. Vi begrænser områderne, hvor organismerne kan leve, til fordel for marker, plantager, byer og miner. Vandringer mellem adskilte populationer bliver vanskelige, og det medfører indavl og dermed større sårbarhed over for sygdomme. Der drives rovdrift på adskillige arter, ofte de nuttede, hvis skæbne folk kan engagere sig i. Forurening har også noget at sige. Ligeledes opvarmningen, der tvinger arter til at flytte sig eller finde andre fødekilder. Mange arter, f.eks. dem på bjergtoppe, kan ikke flytte sig nogen steder hen. Vandringer er i det hele taget svære, når arterne skal gennem kulturlandskaber. Mange arter vil tilpasse sig. Det kan i nogle tilfælde ske meget hurtigt.

Vi mennesker vil også få behov for at tilpasse os til den nye situation, hvilket kan vise sig meget vanskeligt.

Klimamodeller

At CO₂ i atmosfæren betyder, at Jorden afgiver mindre varme ved udstråling til verdensrummet, end den ellers ville have gjort, er alle enige om. At metan og visse andre gasser har samme effekt men i større grad, er alle også enige om. Og endelig er der enighed om, at hvis drivhuseffekten ikke fandtes eller var meget mindre, ville vi få det temmelig koldt.

Men præcis hvor stor effekten af en given mængde CO₂ eller andet er, kan man ikke sige med fuldkommen sikkerhed. Man baserer sig på beregninger i efterhånden ganske komplicerede klimamodeller.

En model (i denne forbindelse) er en abstraktion, en meget forenklet gengivelse af virkeligheden. Den er baseret på antagelser/teorier, der her udmønter sig i formler og sammenhænge. Det kan ikke være anderledes. Hvis man har gjort en forkert antagelse eller man har overdrevet forenklingen, får man et resultat, der vil afvige meget fra det rigtige. Det ved alle naturligvis. Faktisk er Jordens gennemsnitlige temperatur ikke steget helt så meget, som modellerne lod forvente.

Klimaet på Jorden er ikke kun afhængigt af udledningen af drivhusgasser eller produktionen af varme fra vore huse og maskiner. Variationer af Solens udstråling har stor og komplet uforudsigelig virkning. Det er blevet hævdet, at atmosfæren ikke er blevet helt så varm, som nogle modeller forudsagde, fordi Solen i de senere år har været mindre aktiv, end den plejer. Andre forklaringer undersøges. Man kan næppe forvente, at den er så venlig at blive ved med det de næste hundrede år, med mindre man er meget kristen. Støv i det nærmeste himmelrum har betydning, det ændres dog forholdsvist langsomt. Jordaksens hældning har stor betydning og kan forudses.

Arealet dækket med sne og is har betydning, samt farven på dette lag. Selv farven på vore hustage har betydning. Ændringer i vand- og luftstrømninger kan give meget store lokale effekter (dyrket ad absurdum i Hollywood). Og så de to store ukendte mængden af organisk stof og metan bundet i den frosne tundra, der kan frigives, når den tør. Og også på bunden af havene findes der meget store mængder metan bundet i en særlig slags is, metanhydrat. Måske kan det også pludselig frigives, når havene bliver varmere. De to kunne være den »kontakt«, der blev tændt for ved ophøret af den seneste istid. Man bør bemærke, at når først »kontakten« er tændt, så vil varmen føre til et øget udslip af metan og CO₂ fra depoterne i tundraen og havdybet. Derefter vil der indstilles en ny »ligevægt«, indtil ændrede forhold igen ændrer situationen.

Det seneste år har man iagttaget eksplosionskratere i Sibiri-en, der synes at skyldes udslip af metan. Man har også fundet bobler af metan i Ishavet, men man ved ikke, om det er noget nyt, for man har ikke set efter før.

Der er mange faktorer, der ikke er regnet ind og mange ukendte og uforudsigelige forhold. Klimamodellerne er kun et gæt, men et meget kvalificeret gæt. At tage chancen og regne med, at det nok går eller at påkalde sig Guds hjælp, som det er populært i USA, er uansvarligt. At begrænse udledningen af drivhusgasser er da heller ikke på nogen måde det samme som at dømme menneskeheden til et liv i armod. Et godt liv for alle 9–10 milliarder kan (forhåbentlig) stadig lade sig gøre. Det er dog nemmere, jo før man gør noget ved det. Nogle forestiller sig, at vi kan justere os ud af klimaproblemer ved f.eks. at udlede svovloxider i atmosfæren og på den måde begrænse den mængde sollys, der rammer jordoverfladen. Hvis det overhovedet er realistisk, er det i hvert fald kostbart.

En model er ikke eksakt og kan ikke være det. Men at forvente, at fejlene slår ud på den bedst tænkelige side, er som at budgettere med, at man vinder i lotto. Fejlene kan også falde ud til den anden side – det kan blive meget værre, end modellerne forudsiger.

Alternativet

Hvis vi intet gør eller gør for lidt, er der masser af problemer, der tårner sig op og vil blive værre og værre. Dommedag kan være at foretrække.

En enkelt klimamodel har direkte forudsagt, at Centralafrika kan blive komplet ubeboeligt. Folk og fæ vil dø af hedeslag. Der skal ikke så meget til – hvis modellen har ret. Konsekvensen af det vil kunne vælte resten af civilisationen.

De fleste modeller »nøjes« med at love tørke, udbredelse af ørkener (nogle steder, andre får mere nedbør), misvækst, ekstremt vejr (storme og skybrud) og den klassiske med de stigende vande. Det er rigtigt, at det lyder som en af profeterne fra Det Gamle Testamente, men det er det nu ikke. Tværtimod hævder de fleste kristne fundamentalister, at alt står i Gudfaders hånd, og at det, der skal ske vil ske. Så fyld bare bilen op, tak!

Hvem propagerer Den Globale Opvarmning?

Hedin antyder (sådan læser jeg det), at teorien om den globale opvarmning er skabt for at holde landene i Den 3. Verden nede i armod. Men det er jo slet ikke de store kapitalister eller de imperialistiske lande, der dyrker disse teorier. Tværtom har de benægtet dem med næb og klør. Teorien dyrkes af videnskabsfolk, oftest ret uafhængige videnskabsfolk, venstrefløjen (og alle »flipperne«, men sommetider har flipperne ret). Ingen af dem drømmer om at kvæle u-landene.

En industriel udvikling af Den 3. Verden er mulig uden at skrue op for termostaten. Men det kræver, at disse lande får fri eller billig adgang til den nyeste teknologi inden for energiproduktion, -lagring og -besparelser. Teknologien skal vi i forvejen udvikle til egen brug, men der er da givet folk, der hellere vil dø

end at forære teknologien væk. Forresten kunne landene i Nordafrika hente sig en meget god indtægt på at producere elektricitet fra solenergi og eksportere den. Det kræver jo nok, at de imperialistiske lande skal holde op med at udbrede krig og ufred i området. Og man må nok også indstille sig på at betale en fair pris for strømmen til gengæld for forsyningssikkerhed. En noget uvant situation for imperialisterne. Det kan lade sig gøre, men »nogle andre« skal bestemme. Det er også et område, hvor vi som kommunister og antiimperialister bør være aktive. En forsigtig politik og en bæredygtig udvikling behøver ikke dømme store dele af menneskeheden til armod og afsavn. Faktisk tværtimod. Det kan give vore børnebørn en mulighed for et ordentligt liv. Som Det Gamle Testamente formulerede det: I de dage skal man ikke mere sige: Fædrene spiste sure druer, og sønnerne får stumpe tænder.

K-festival 2015 program

Nørrebroparken, København

Lørdag den 15. august

- 14.00 Åbning
- 14.15 Nûpelda (kurdisk musik)
- 15.00 *Tale*: Carsten Andersen, Nej tak til nye kampfly
- 15.15 *Debat*: De unge og fagbevægelsen
- 16.15 Gangerpilt
- 17.00 *Tale*: Mikkel Hammer Nonboe, PROSA
- 17.15 Jack Minch
- 18.00 *Tale*: Brian Olsen, 3F Aalborg
- 18.15 Benny Holst trio
- 19.15 *Tale*: Grækenlands Kommunistiske Parti (KKE-DK)
- 19.30 Blues På Bænken
- 20.30 *Tale*: Brian Grønvold, Ung kommunisterne
- 21.00–23.00 Travelling Band

Søndag den 16. august

- 12.00 De Hjemløses Kor
- 12.30 Linda Burnette
- 13.15 *Tale*: Johanne Langdahl Christensen, Folkebevægelsen mod EU
- 13.30 *Debat*: Hvor går Cuba hen?
- 14.30 Søren Krogh
- 15.30 *Tale*: Dennis Kristensen
- 16.00 Peter Abrahamsen
- 16.45 Farvel og tak for i år ved formand for KPID Arne Cheller

Øl-Halle og Grillen

Er åben under hele festivalen

DKP og danske kommunisters forhold til den kommunistiske, internationale bevægelse

Det er vores vurdering, at det er et fælles ønske i vores parti DKP, og vi vurderer også, at der i de andre danske kommunistiske partier er et ønske om klarhed omkring det forhold, at kun DKP og KPID deltager i den internationale, kommunistiske bevægelse. Hvorfor mangler denne klarhed?

Vi ønsker, at vores og andre kommunisters deltagelse i den kommunistiske internationale bevægelse bliver en levende virkelighed for alle. Således at alle aktive kommunister kan føle, at de er en del af et internationalt fællesskab, der tolker og fremhæver Karl Marx's opfordring: Proletarer i alle lande, foren jer! Således, at den internationale kommunistiske bevægelses fælles stræben netop bliver denne centrale opfordring fra Karl Marx selvsagt med arbejderklassen som den drivende kraft.

Der er grund til at følge Karl Marx's opfordring.

I DKP fremgår det ikke i referater og i artikler, at de danske kommunistiske partier DKP, KPID og KP ikke alle har samme mulighed for at deltage i den internationale, kommunistiske bevægelse.

Vi spørger og vil gerne have en drøftelse bl.a. i vores blade *Skub* og i *DKP-nyt* af, hvad er vores partis holdning til at et kommunistisk parti, nemlig KP, er udelukket fra at deltage i den internationale, kommunistiske bevægelse?

Vi må her fremhæve Karl Marx igen: »Arbejdere foren jer!«

Vi har oplevet, at KPID og KP (dengang DKP/ML) holdt skoling sammen om internationale forhold – og da skoling handlede om internationale forhold, deltog DKP ikke, hvorfor?

Vi har også oplevet, at KPID ved daværende formand Betty Frydensberg i et brev til den internationale bevægelse udtrykte, at der i Danmark kun var to rigtige kommunistiske partier, nemlig DKP og KPID. Hvad byggede hun mon dette på?

Problematikken blev en overgang årsag til store modsætninger i DKP. En problematik, der burde være udredet. Men vi foretrak at leve med modsætningerne, der gav muligheder for mange fortolkninger alt efter den konkrete situation.

De forskellige fortolkninger er ikke tillidskabende. Det er heller ikke let at forstå for vore internationale kammerater, når vi henvender os til dem med forskellige fortolkninger af ovenstående problematik. Det forekommer mærkeligt, at vi ikke har en konsistent holdning til, hvem vi finder med rette kan deltage i den internationale kommunistiske bevægelse. Vi accepterer dog så forskellige partier som Kinas Kommunistiske Parti, Koreas Arbejderparti og eksempelvis de kommunistiske partier i Frankrig og i USA.

De danske kommunistiske partier er da ikke så forskellige som nævnte kommunistpartier. Så luk KP ind i varmen og lad dem blive en del af den internationale, kommunistiske bevægelse.

Ja, der er mange forskellige partier i den internationale kommunistiske bevægelse. Vi vil her blive lidt ved Nordkoreas arbejderparti.

Ifølge medierne i Danmark er der 14 KZ-lejre i Nordkorea. Man kan efter sigende i Nordkorea blive straffet for forbrydelser, som andre familiemedlemmer har begået. I Nordkorea er det indtrykket, at ledelsesfunktionerne i arbejderpartiet stort set er arvelige.

Vi kan håbe, at det er løgn, hvad de borgerlige medier bringer. Og vi har heldigvis mulighed for at spørge ind til ovennævnte via vores internationale forbindelser til Nordkorea. Vi har således kammerater, der har besøgt Nordkorea, som kan fortælle om de faktiske forhold. Så hvorfor får vores delegerationer ikke spurgt ind til ovenstående problematiske forhold?

Forholdet til de internationale kammerater ligner jo ikke bare fortidens problemer og de fællesskaber, vi dengang var en del af. Vi tænker, at vi må have lært noget af fortiden, at der var ting, vi forsømte at få rede på.

I mindeordene efter Stalins død priste Aksel Larsen den store leder med »Stalin er død, men Stalin vil altid leve(...)«. *Tiden*, det internationale tidsskrifts danske udgave, skrev mindeord fra Berias tale, der også hyldede Stalin. Senere ved SUKP's 20. kongres blev Stalin fordømt og Beria henrettet kort efter. Beria var sikkerhedsleder i KGB.

DKP havde tidligere forsvaret udrensningerne i Sovjet og nu tilsluttede vi os så SUKP's opgør med persondyrkelsen – en ny, »lille udrensning«. Det synes som om, at vi tror, at det er bedst at tie med de erfaringer, vi i den forbindelse har gjort. Erfaringerne skal tilsyneladende ikke frem i lyset, men forblive mørke-lagte. Men meningen med denne artikel er nu at påstå det modsatte. Når vi fremhæver Marx's ord »Vi forsmår at skjule vore hensigter«, så er det ikke kun relateret til vores socialistiske mål, men også relateret til, at vi tidligere har opgivet holdninger, fordi disse var en bremse for udviklingen. Det er bevist fra internationale erfaringer såvel som ned til det lokale plan.

Formålet med vores debatter må altid være at finde ud af, hvad der er ret og finde ud af, hvad der gavner vor fælles fremtid.

Peder Pedersen og Hanne Thomsen

Svar: At KP ikke deltager i »Athen-moderne« (der er andre internationale fora, KP deltager i), skyldes modstand fra KPID, som igen bunder i et fjendskab mellem de to partier siden de strandede sammenlægningsforhandlinger, der for ti år siden førte til splittelse af KPID og KP's opståen, se *Skub* 5/2006. Noget tyder på, at KPID's modstand nu er under opblødning.

Henrik Stamer Hedin

Statsmonopolismen og den græske krise

Den politiske og økonomiske udvikling i EU har nået nye dramatiske højder omkring Grækenlands gældskrise. Hvad er årsagen til de voldsomme spændinger mellem nationerne i EU? *Kommunisternes program* forudså den nuværende udvikling, selvom det er ca. 40 år siden det blev vedtaget.

»Danmark blev indlemmet i EF, fordi storkapitalen gennem de overnationale organer ville styrke den statsmonopolistiske styring. Men EF's styring er selv i krise, søger udveje i massedestruktion og produktionsbegrænsninger og stiller sig i vejen for gavnlige initiativer. Værre vil det blive med virkeliggørelsen af planerne om EF som altopslugende union. . .

Disse modsætninger bliver mere og mere uløselige under det herskende system. Det danske samfunds krise er det statsmonopolistiske systems krise. Kun ved at bryde monopolernes magt kan det arbejdende folks interesser og nationens fremtid sikres.«¹

Det vi ser nu er statsmonopolismen i 2. eller 3. potens, hvor monopolerne søger at løse de indre modsætninger i systemet. Det gør de primært ved at vælte nye byrder over på EU's borgere, men også på de lande som er afhængige af samhandel med EU. Det er i denne sammenhæng værd at mindes Marx og Engels' ord i *Den tyske ideologi* hvor de omtaler netop denne problemstilling:

»Alle kollisioner (sammenstød) i historien har således efter vor opfattelse deres oprindelse i modsigelsen mellem produktivkræfterne og samkvemsformen. Det er for øvrigt ikke nødvendigt, at denne modsigelse, for at føre til kollisioner i et land, er sat på spidsen i dette land selv. Konkurrencen med industrielt mere udviklede lande, sådan som den er fremkaldt af det udviklede internationale samkvem, er tilstrækkelig til at frembringe en lignende modsigelse også i lande med mindre udviklet industri (f. eks. i Tyskland det latente proletariat, som konkurrencen fra den engelske industri har fået til at træde frem i dagens lys).«²

Den økonomiske og monetære Union var fra starten set som et middel til at skabe vækst og velstand, men de indre modsætninger i kapitalismen betyder at bytteforholdet mellem nationerne forskydes til gunst for de stærkeste, i dette tilfælde Tyskland.

Den seneste tid har været meget lærerig når det gælder udviklingen i det økonomiske styrkeforhold i EU. Forløbet af gældsforhandlingerne med Grækenland viser med al tydelighed, at det ligeberettigede forhold mellem nationerne er sat ud af kraft i EU. Det er heller ikke muligt for et enkelt land at bryde ud af ØMU'en selv om det ville være en økonomisk fordel for Grækenland. Det er en vigtig lære for alle medlemslande inklusive Danmark, hvis vi skulle komme i en lignende situation.

Foreløbig har den politiske krise kun fremmet de højreradikale kræfter og det småborgerlige demokrati, men mon ikke det skulle være realistisk, det som Marx og Engels forudsiger i

fortsættelsen af citatet om *kollisionernes* konsekvens:

»Denne modsigelse mellem produktivkræfterne og samkvemsformen, der — som vi har set — allerede flere gange er opstået i den tidligere historie, uden dog at bringe grundlaget i fare, måtte hver gang give sig udslag i en revolution; samtidig antog den forskellige sideløbende skikkelser, som en totalitet af kollisioner, som kollisioner mellem forskellige klasser, som modsigelse i bevidstheden, kamp mellem tankerne osv., politisk kamp osv.«³

Det er det sandsynlige billede af det vi kommer til at opleve i de kommende år, en vækst i arbejderklassens aktivitet og klassekampen generelt. Vel at mærke hvis vi kender vores besøgelsestid som parti!

Lars Ulrik Thomsen

Noter:

¹*Kommunisternes program*, vedtaget på DKP's 25. kongres fra den 23.-26. september 1976.

²*Den tyske ideologi*, 1. bind, s. 94, Marx og Engels, Rhodos 1974.

³*Ibid.* s. 94.

Det socialistiske
DANMARK

Lars Ulrik Thomsen
POPULI

Bogen udkom den 1. juni. Den er på 240 s.
og koster 250 kr. excl. porto.
Kan bestilles på larsulrikt@gmail.com
Se mere på bibliotek.dk

For fred, frihed og socialt fremskridt!

Af Lars Ulrik Thomsen

I forbindelse med programdiskussionen i 1970'erne udgav *Tiden* en programsamling fra 1952 – 1974. Den vidner om den stadige udvikling, som partiet gennemgik i en bearbejdning af danske og internationale erfaringer. Det hedder bl.a. i bogens forord:

»De programmer og programudtalelser, som bringes i denne bog, dokumenterer Danmarks kommunistiske Partis langsigtede og stadigt videre udbyggede bestræbelser på at udvikle og udarbejde en kamplinje, en strategi for den danske arbejderklasse frem til et socialistisk Danmark.

De bygger på en stadigt videre gennemført analyse af det kapitalistiske klassesamfund i Danmark og udgør en anvendelse af marxismen-leninismens samfundsteori til at finde de veje frem, som årtiers socialdemokratisk dominansen i dansk arbejderbevægelse aldrig havde kunnet vise.

En af de erfaringer, som er sammenfattet i marxismen-leninismens teori, er, at overgangen fra kapitalisme til socialisme, den socialistiske revolution, kun kan gennemføres, når folkets demokratiske kampe føres frem til et opgør med selve kapitalismens system, til en socialistisk kamp.

Men formerne derfor er forskellige, bestemt af forholdene til forskellig tid og sted. Det er disse former for at rejse de kræfter, som kan forandre samfundet, en levende socialistisk bevægelse må finde frem til. Det kan den kun ved konsekvent at bygge på den videnskabelige socialismes principper.

Men det er ikke tilstrækkeligt bare at proklamere disse principper. Det gælder at anvende dem som vejledning til handling.« (*Min kursivering*)

I indledningen til partiets første selvstændige program *Det danske folks vej*, der blev vedtaget på partiets 17. kongres 22.-25. maj 1952, beskrives de kampe som DKP netop havde gennemlevet under besættelsen:

»Danmark har før gennemlevet tunge tider. Også før har selvrådige magthavere pantsat landet eller ført det til nederlag, bankerot og opløsning. Men altid er nye kræfter brudt frem. De har samlet folket, så det med forenet styrke på ny bar landet frem. Derfor går der gennem det danske folks historie en ubrudt linje af vilje til fred og fremgang, til folkestyre og selvstændighed. Denne vilje er blevet det danske folks ypperste kendetegn, og den lever med usvækket styrke i dag.

Endnu står frihedskampen under besættelsen klart i erindringer. Da folket sluttede sine rækker i enig front og fejede de falske ledere til side, brød Scavenius-politikken underkastelse og nedværdigelse. Det danske folk tog sin plads i folkenes fælles frihedskamp, og befrielsen åbnede veje for fremgang og nye tider. Dengang var alle muligheder til stede. I folket herskede der som ingen sinde enighed og vilje til at gøre op med det gamle.

Men folkets vilje blev ikke fulgt. Nok talte de gamle politi-

kere kønne ord om en »ny politik«, der skulle opfylde folkets krav, men i virkeligheden drejede de alt ind i den gamle skure. De bærer ansvaret for, at vi i stedet for fred, frihed og sociale fremskridt har fået de forhold, som råder nu. Deres politik har spillet fallit. Men folket var på rette vej.

Og skal Danmark ud af uføret, må folket nu stå fast på, at dets interesser bliver respekteret. Den herskende politiske klasses magt må brydes. Der må skabes en helt anden orden. Det danske folk ejer styrke til at gennemtvinge de ændringer, der skal til. I vor tid er det arbejderklassen, der er ryggraden i nationen og i folkets kamp. I sin rejsning har den trodset reaktion og rigmænd og værnet det danske folks dyreste værdier. Den skabte sig slagkraftige organisationer, som var af uimodståelig styrke, når de sattes ind i kampen for småkårsfolks sag. I afgørende stunder — som under besættelsen — har den vist sig som den kraft, der samlede folket og gik forrest i dets kamp mod indre og ydre fjender.

Det er den opgave, der nu på ny tilfalder den danske arbejderklasse. Siden arbejderklassen rejste sig som selvstændig kraft, har dens mål været socialismen, et samfund hvor ingen lever højt på andres arbejde.«

Denne klare fremstilling af udviklingen efter 1945 kan med enkelte justeringer omskrives til vores tid. Med godt 40 års medlemskab af EF/EU kan vi med overbevisning sige, at udviklingen har bragt alt andet end *fred, frihed og socialt fremskridt*.

Derfor er det partiets opgave at se den nuværende økonomiske krise for kapitalismen i en større sammenhæng og forstå, hvordan vi kan give de rigtige svar på nutidens udfordringer.

PS. *Programsamling 1952-74*, Forlaget Tiden 1975.

Træsnit af Otto Deleuran

En af de unge døde

Kommunisten, frihedskæmperen og digteren Mogens Friis blev kun 19 år.

Af John Poulsen

Den 7. maj 1945 kørte en lastbil med en kiste på ladet ud af København på vej mod Vestjylland. I kisten lå den kun 19 årige frihedskæmper og kommunist Mogens Friis (1926-45), som var blevet dræbt i en ildkamp med en hipomand den 3. maj, da han sammen med andre var sendt ud for at likvidere denne. På hver side af kisten stod to af hans venner fra Esbjerg med frihedsarmbind.

Mogens Friis var fra Varde og gik i 1943 ind i modstandsarbejdet i Esbjerg, sideløbende med at han gik i gymnasiet på Esbjerg Statsskole. Han leverede bl.a. nyhedsstof til det kommunistiske blad *Vestjyden*, og modstandsbevægelsen ønskede at fastholde ham som skribent til den illegale presse, men han ville også være med i forreste linje og blev derfor opøvet i våbenbrug og deltog i en række aktioner, bl.a. mod stikkere. Efter at være blevet student i 1944 var han med til at danne en modstandsgruppe i Bramminge/Tjæreborg, der gennemførte en række sabotageaktioner, bl.a. imod jernbaneanlæg i området, men gruppen blev revet op af Gestapo, og tre blev arresteret og henrettet i Ryvangen den 10. marts 1945. I december 1944 gennemførte Gestapo en razzia i Esbjerg og holdt Friis' illegale logi under opsigt, men han blev advaret og undgik at blive arresteret. Herefter måtte han forlade Esbjerg og gemte sig en periode på Lemvigegnen. Senere kom han til Kolding og var med til at redigere et illegalt blad, men da han var stærkt eftersøgt, blev han i slutningen af april sendt til København for at tage videre til Sverige. Da alt tydede på, at krigen snart var slut, forblev dog han i København og deltog i aktionen den 3. maj, som kostede ham livet.

Lyrisk åre

Mogens Friis havde et digterisk talent og en lyrisk åre i sig og skrev mange digte, som han fik trykt i *Vild Hvide*, Socialdemokratens søndagstillæg og en række illegale blade.

I 1942 blev han redaktør af skolebladet og var ikke forsigtig med, hvad han skrev om tyskerne, og bladets julenummer blev derfor konfiskeret af undervisningsministeriet. Samtidig gik han i gang med at skrive et skuespil og senere yderligere et, der aldrig blev færdiggjort. Det blev også til en roman, der blev færdig i 1944. Alle hans efterladte manuskripter befinder sig i dag i Historisk Samling fra Besættelsestiden i Esbjerg.

Efterladte digte

I slutningen af 1945 udgav Gyldendal et udvalgt af hans digte med et forord af Harald Herdal, hvor han bl.a. skrev: »Der skal ikke bruges store ord om dem (digtene *red.*). Først og fremmest røber de jo, hvad det kunne være blevet til.«

Bogen blev anmeldt i partiets ugeavis for Vest- og Sønderjylland, *Folkets Røst*, og fik denne bemærkning af Aksel Larsen i et brev til bladets redaktør, Karen Tovborg Jensen: »Ville det ikke være bedre at bringe noget aktuelt stof end et digt om vintersolhverv. Er der råd til at bruge omtrent hele side 4 til anmeldelse af en digtsamling? Og hvorfor sættes denne anmeldelse op med dobbelt »skudt« petit, mens rigsdagsreferaterne sættes kompres petit?« Dertil svarede Karen Tovborg, at »verset om vintersolhverv og boganmeldelsen af Mogens Friis' digte har jeg taget med, fordi Mogens Friis var en af de unge der faldt i modstandskampen for Danmarks frihed. Han kom fra borgerskabet, men var medlem af det kommunistiske parti... For øvrigt er det da nogle gode vers. Grunden til at dette var sat dobbelt skudt var den, at jeg gerne både ville hædre ham og hans vanføre, umådeligt dygtige kammerat Oluf Lauth, der har skrevet artiklen...«

Til næste år vil Mogens Friis' digtsamling være tilgængelig i en elektronisk udgave i serien af Klassikere, som Arne Herløv Petersen udgiver og som kan købes hos Saxo til den tid.

VESTJYDEN

Marts Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti, Esbjerg. Afd. 1944

Den døde

Tilfjælt Kommunistlærer
Aksel Ejner Andersen

*I en Kældar i Vestre Farøgejl,
hvor Murene driver af Flugt,
hør Gestapomænd skudt ham,
og sagt, det er sket under Flugt.*

*Kommunisten, som ikke talte,
saw andre endnu skulde dø,
stod forunderlig tavs og rolig
og hørte Pistolerne gø.*

*Imens andre har hjerget Livet,
mens nogle blev slået imod Syd,
var det sidste, han skulde høre,
Revolterens bragende Lyd.*

*Der er én, som de fejgt har myrdet
I Hjerterne fuler vi Gru,
men vi har ikke Læs at sørge!
Gestapomænd myrdar endnu.*

*Ja, vi andre, som endnu lever,
må vi glemme, at Aksel er død
og kæmpe den Kamp han kæmped,
med samme forbitrede Glød.*

Mogens Friis' digt til minde om kommunisten Aksel Ejner Andersen, der oprindeligt boede i Odense, men af partiet blev sendt til Esbjerg. Han blev skudt af tyskerne under »flugtforsøg« i december 1943. Sangeren og komponisten Eddie van Lühje har sat musik til digtet og optrådte med det første gang ved et arrangement i Faxe Fredsgruppe i november 2014.

Ingen dommedagsprofeti

Naomi Kleins nye bog er rystende læsning – og så alligevel

Bog anmeldelse af Elsa Mortensen

Den canadiske journalist og klimaaktivist Naomi Klein har skrevet en på én gang rystende og optimistisk bog, som fortjener en bred læserskare.

Når man sidder med Naomi Kleins bog foran sig – og som jeg, med skam at melde, ikke i nævneværdig grad har sat sig ind i klimaproblematikken – forekommer det som en nærmest uoverskuelig opgave at prøve at sætte sig ind i over 500 siders relativt ukendt stof. Men man bliver glædeligt overrasket! Man fanges af stoffet og oplever, at det er muligt at gøre enormt komplekse sammenhænge forståelige for mennesker, der som jeg er totalt novice på området.

Kleins bog gør op med doktrinen om, at økonomisk vækst er det primære.

Den dominerende holdning i størstedelen af verden er, at BNP-væksten står over alt andet – uanset konsekvensen for mennesker...

Bogen giver rystende eksempler på uhæmmet grådighed og tankeløs ødelæggelse af menneskeheden's fælles arv. Det kapitalistiske system og frihandelen på globalt plan er bygget på skånselsløst at bruge af Jordens ressourcer. Den urgamle visdom, som kontinenternes urbefolkning har levet efter i årtusinder – kun at tage det nødvendige – betragtes som urealistisk drømmespind, som realiteterne for længst har fejlet til side.

Øget produktion / øget udnyttelse betragtes som uomgængelige faktorer. I erkendelsen af, at mulighederne for udvinding af fossile brændstoffer trods alt vil nå en grænse, udvikles der stadig nye – og farlige – metoder. Udvinning af skifergas, tjæresand samt fracking viser sig at rumme uforudsete og helt uoverskuelige konsekvenser. Der trækkes stadig overbærende på skuldrene ad vedvarende energi – f. eks. solceller – trods den kendsgerning, at 25% af Tysklands energiforbrug dækkes af solcelleanlæg.

Forurening af drikkevand, ødelæggelse af havenes biologiske balance ved ødelæggelse af milliarder af nye organismer, som aldrig udvikles til voksne individer, udryddelse af stadig flere arter af liv på Jorden, øget forekomst af kræftsygdomme og manglende fertilitet er kun en del af følgerne af den uhæmmede grådighed.

Et rystende eksempel er byen Mosville i Louisiana. Byen blev oprindeligt oprettet af frigivne slaver og var placeret i et frugtbart område med optimale livsbetingelser. Men allerede i 1930'erne og 40'erne begyndte statens politikere at tiltrække petrokemiske og andre industriforetagener til området via store skattelettelser. Gigantiske fabrikker skød op med en tilsvarende forurening til følge. I dag sender disse fabrikker årligt 2 millioner kilo giftige kemikalier ud i den omliggende jord, luften og grundvandet. En af følgerne er, at befolkningen p.g.a. voldsomt dioxin-indhold i blodet (3 gange så meget som lands gennem-

snittet) er ramt af kræftsygdomme, manglende fertilitet, aborter og fødselsdefekter.

BP-katastrofen i Den Mexikanske Golf i 2010 blev historiens største ulykkesrelaterede udslip på havet. En avanceret borerig eksploderede, og elleve arbejdere mistede livet. Samtidig væltede olien ud af det beskadigede borehul i halvanden kilometers dybde. BP var fuldstændig uforberedt på en ulykke af de dimensioner, og det tog lang tid at få stoppet hullet, og forureningen fik frygtelige konsekvenser for dyrelivet.

Ikke desto mindre tillod tilsynsmyndighederne BP at stå for oprydningen!

Det omfattende værk er tætpakket med lignende oplysninger – det er rystende læsning...

Ikke mindst et afsnit, som beskriver, hvordan diverse milliardærer tilbyder at investere i alternative energiformer, hvor det i den sidste ende viser sig kun at tjene egen profit uden at gavne det fælles miljø.

Naomi Klein fremhæver gang på gang, at kapitalismens grådighed og krav om stadig voksende økonomisk vækst er uforenelig med en levedygtig verden, med mulighed for et værdigt liv for hele jordens befolkning...

Det mest uhyggelige træk i bogen er nok beskrivelsen af klimabæneløst bevægelsen, som efterhånden udvikler sig til det uhyrlige. Et enkelt eksempel: I august 2011 offentliggjorde den konservative blogger Jim Gerathy en artikel i *The Philadelphia Enquirer*, som påstod at klimaforandringerne vil hjælpe den amerikanske økonomi på adskillige måder og forstærke USA's geopolitiske magt. Han fremhævede også, at klimaforandringerne mest ville gå ud over udviklingslandene – og det bragte ham til den rystende konklusion: »I stedet for at være vores undergang kan klimaforandringer være centrale i forhold til at sikre et nyt amerikansk århundrede«...

Og der er flere rystende eksempler – læs selv.

Men bogen er ikke en skræmmende dommedagsprofeti. Den viser nye muligheder – som dog er gamle som menneskeheden...

Den globale græsrodsbevægelse Blokadia arbejder seriøst på at forene befolkningerne i udviklingslandene og i den (over)industrialiserede verden om det fælles mål at bevare kloden og sikre alle et værdigt liv.

Blokadia er i ordets bedste betydning *bred*. Den findes i alle verdensdele, omfattende mennesker på alle samfunds- og uddannelsesniveauer, som – helt »down to earth« siger NEJ til forurening, beslaglæggelse af jord, opførelse af unødvendige og miljøødelæggende fabrikker.

Dybest set har Blokadia ønsket om en dybere form for demokrati som drivkraft – et demokrati, som giver lokalsamfundene kontrol over det basale: Rent vand, luft og jord. Et skift i perspektiv: Diskussionerne foregår ikke i ekspertgrupper bag lukkede døre, men blandt de mennesker, som tager hånd om livet og fremtiden.

Eksempler er kampen mod en guldmine i Halkidiki i Grækenland. Området er forposten for det lokale Blokadia i den lille

fortsættes næste side

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

Efterårsprogram 2015

16. september:

Sæsonstart og summemøde. Medlemmerne fortæller små historier og vi synger og hygger.

23. september:

Klassekampen i Palæstina – øjenvidneberetning og billeder ved **Jan Mathisen** medlem af daglig ledelse i 3F København.

30. september:

Hvordan går det med den kommunistiske samlingsproces? Oplæg ved **Anker Schjerning**, DKP, **Arne Cheller**, KPID og **Jørgen Petersen**, Kommunistisk Parti.

7. oktober:

Historier fra B&W ved **Ole Nielsen**, *Ældrestyrken i Gladsaxe* (tidligere tillidsmand og værftsarbejder hos B&W).

14. oktober:

Gule Ærter. Pris 75 kr. Tilmelding og betaling hos Hanne Frisk på onsdagsmøderne senest 1 uge før.

21. oktober:

Seniorbofællesskabet Midgården i Mjølnerparken og Aktive Ældre på Nørrebro ved **Janni Milsted**.

28. oktober:

Kl. 12.00-17.00: 50-års jubilæumsfest i Byggefagenes Hus, Lygten 10, København NV. Egenbetaling 50 kr. Tilmelding hos Hanne Frisk på onsdagsmøderne senest en uge før.

4. november:

Den politiske og økonomiske situation i Danmark efter Folketingsvalget ved tidligere MF'er **Frank Aaen**, Enhedslisten.

11. november:

3F Kastrups visioner og udfordringer ved formand **Henrik Bay-Clausen**.

18. november:

70-året for befrielsen: *Friheds- og modstandskampen i Danmark 1940-45* ved **Jørgen Tved**.

25. november:

Jule- og sæsonafslutning med det store kolde bord og julegavelotteri. Medbring gerne selv julegaver til lotteriet. Pris 100 kr. Tilmelding og betaling hos Hanne Frisk på møderne seneste en uge før.

Bortset fra jubilæumsfesten i oktober afholdes alle møderne hos 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening, Mølle Alle 26, Valby kl. 11.30-14.00. Der kan p.g.a. ombygningsplaner hos 3F BJMF forekomme ændring af mødested – det vil i givet fald blive annonceret i avisen Arbejderen eller netavisen www.arbejderen.dk

Nye interesserede medlemmer kan deltage gratis på prøve op til to gange. Medlemskontingent udgør 150 kr. årligt. Yderligere information fås hos: Formand Flemming Street tlf. 28 83 15 61 eller næstformand Anders Kristensen tlf. 23 69 07 80 – a@kristensen.mail.dk

fortsat fra side 22

landsby Ieressos. Protester mod olieboring i det ægæiske og ioniske hav.

På den anden side af Jorden kæmper nomadegrupper i Kina, hvor nomader i det indre Mongoliet gør oprør mod at gøre deres områder til »landets energibase«. Blokadia kæmper mod udvidelse af havnene i Queensland, der har til formål at udskibe enorme mængder af kul fra Australien, bl.a. igennem det meget følsomme økosystem ved Great Barrier Reef.

Blokadia er bogstaveligt talt altomfattende. Fra urbefolkning til storbyboer, videnskabsfolk og bjergbønder, fangerbefolkning i Arktis, fridykkere i Stillehavet, folk i Canada, Australien, U.S.A. og New Zealand, samarbejde mellem tilflyttere og urbefolkning. Alt ud fra et verdenssyn om genskabelse og fornyelse fremfor dominans og udtømming.

Naomi Klein har en socialistisk baggrund, men ingen fastlåst

ideologisk løsning på klimaspørgsmålet – bortset fra de indlysende kendsgerninger, at kapitalisme og frihandelssystemet er uforeneligt med en verden, hvor alle har ret til jordens rigdomme – og pligt til at bruge dem med fornuft og omtanke, til gavn for hele menneskeheden.

Bogen er meget kompleks, men alligevel let tilgængelig og umulig at slippe. Dens grundtanke er i al sin enkelthed – og storhed: Omstilling fra tingsorienteret til menneskeorienteret verdenssamfund.

Naomi Klein: Intet bliver som før. Kapitalisme vs. klima. Oversat af Steen Fiil fra »This Changes Everything. Capitalism vs. the Climate«. Sidetal 564. Forlag: Klim. Pris: o. 350 kr.

Kampen for arbejderklassens enhed

På Kommunistisk Internationales (KOMINTERNES) 7. verdenskongres i 1935 stod spørgsmålet om arbejderklassens enhed øverst på dagsordenen.

I anledning af 80-året for kongressen indbyder de kommunistiske partier i Danmark til et offentligt møde, som sætter fokus på kampen for arbejderklassens enhed i 30'ernes Europa og i dag.

Talere

Arne Cheller,
Kommunistisk Parti i Danmark

Jacob Jensen,
Danmarks Kommunistiske Parti

Jan Mathisen,
Kommunistisk Parti

Offentligt møde

Torsdag 20. august kl. 17 - 19

BJMF, salen
Mølle Allé 26
2500 Valby

Kommunistisk Parti

DKP

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

KID

ROD I VALBY OG VALBY TORSDAG 20. AUGUST 2018